

berømte Medicinmænd til at udstede Attest for, at mine Nerver trænger til længere Tids Hvile og Pleje. Og hvor skulde de vel kunne finde dette bedre end her i „Hotel Kattegat“, der i sin elskelige Ukunstlethed synes mig et sandt Mønster paa et Forbedringshus — hm! — for Nerver. Jeg hører iøvrigt, at det er Dem, Frue, hvem vi er Tak skyldige for Opdagelsen af denne i Sandhed fredelige Plet.“

„Nej, det er det dog ikke. Det var min Broder, der fik den Idé.“

„Ja, Ære den, som æres bør,“ sagde Frk. Ragnhild med en ironisk Bøjning hen imod Emanuel. „De kan tro, Hr. Pastor Hansted, at jeg allerede har storvelsignet Dem adskillige Gange . . . især den første Aften, da jeg fandt en Mus i min Seng. Jeg haaber, det ringede med Stormklokker for Deres Øren den Gang.“

Emanuel, der var falden i Tanker, fo'r let sammen ved hendes Tiltale og blev lidt rød i Hovedet, — hans Øjne havde agtpaagivende vandret frem og tilbage imellem Pateren og Frk. Ragnhild, mens disse udfægtede deres lille kammeratlige Skærmydsel. Han tog sig dog hurtigt sammen og mødte hendes overmodige Øjekast med et fast Blik.

„De synes at glemme, Frk. Tønnesen,“ —